

Bliver man narret én gang, er det en skam.

Narres man to gange, får man måske ikke en tredje chance

Den 12. oktober 2023 (EIRNS) – I løbet af de sidste par dage er vestlige regeringer og samfund blevet stillet op bag forsvaret af Israel på en måde, der ville få selv en eksercits-sergent til at rødme. Som den amerikanske udenrigsminister Antony Blinken sagde, da han ankom til Israel i dag: “Vi står bag det israelske folk. Vi står bag dem i dag. Vi vil støtte dem i morgen. Vi vil bakke dem op hver dag.” Selv Blinken blev dog overgået af den tyske kansler Olaf Scholz, som pådrog sig skylden den 12. oktober, da han sagde: “Vores egen historie, vores ansvar som følge af Holocaust, gør det til en uophørlig opgave for os at forsvare staten Israels sikkerhed.”

I hvert fald i Tyskland, Frankrig, Canada og Storbritannien er enhver pro-palæstinensisk manifestation blevet erklæret ulovlig, og overtrædere kan blive arresteret. I USA, hvor det endnu ikke er så ekstremt, bliver selv de mest beskedne opfordringer til våbenhvile og spørgsmålstejn ved Israels ufejlbarlighed fordømt. Og dette mens Israel belejrer Gaza og har lukket for alt vand, brændstof og elektricitet til området – foruden en nådesløs bombekampagne.

Det er klart, at Hamas' angreb på Israel siden sidste weekend har været afskyelige, og spændingerne er forståeligt nok skyhøje. Men der er et problem med denne fastlåste fortælling: Hvilket Israel bliver vi bedt om at støtte? Hvilken hjemlig fraktion, som hver især har drastisk forskellige syn på, hvordan krisen skal løses, udgør det korrekte Israel? Som det er blevet bemærket af denne artikel og andre, er der en intern

kamp i Israel og et enormt raseri mod premierminister Benjamin Netanyahu, som mange giver skylden for den dødelige optrapning. Der er mange i Israel, som ikke mener, at det er i Israels bedste interesse at lancere et fuldt angreb på Hamas og for evigt ødelægge deres arabiske naboer. Hvorfor nævner vestlige diplomater ikke det?

Derfor er det egentlige spørgsmål: Hvem ønsker at få jer med i en altomfattende krig i Sydvestasien, og i hvis interesse vil det være?

Ligesom krisen i Ukraine har dette bevæget sig ind på geopolitikkens domæne. Den nuværende krise og de efterfølgende reaktioner har mindre og mindre at gøre med interesserne og aktørerne hos dem, der tilsyneladende er på scenen foran os, og mere og mere med helt andre interesser. En propagandakampagne uden fortilfælde er i gang over hele verden, hvor der bliver rusket op i folks hjerter for at få dem til at støtte mere krig. Dette er fyldt med forfærdelige videoer og optagelser af grusomheder, som ikke opnår andet end at fremkalde de mest umiddelbare følelser.

Kan du huske Bucha, Izyum og de ukrainske forældreløse børn? På samme måde som det nu sker med Israel, har det hovedkulds spring ind i en broderkrig i Ukraine efterladt nationen i opløsning med hundredtusindvis af døde borgere. Ukraines fremtid er dystert, hvis landet og verden overhovedet overlever den eskalerende stedfortræderkrig, som NATO fører mod Rusland. Kun en tåbe kan forestille sig, at det er i Ukraines egentlige interesse.

En sand statsmand eller -kvinde lader sig ikke slå ud, når følelserne bliver ophedede. Tag kommentarerne fra den franske udenrigsminister Catherine Colonna, som den 11. oktober sagde, at en uafhængig palæstinensisk stat er "den eneste løsning, som efter vores mening vil sikre, at begge folk [israelere og palæstinensere] kan leve i fred og sikkerhed på lang sigt... Når tiden er inde, må vi tilbage til arbejdet for at skabe

løsninger, der muliggør politisk dialog for at genoprette en politisk horisont og, om muligt, skabe fred.”

Colonna blev bakket op af den tidligere franske premierminister Dominique de Villepin, som den 12. oktober sagde, at to-statsløsningen “mere end nogensinde i dag er den eneste,” og at den “med hensyn til sikkerhed er den bedste garanti, Israel kan få.” Villepin understregede også, at “Israel har et ansvar for dette, fordi det har gjort alt for at opnå splittelse.”

Stop op og tænk over det: Hvordan reagerer andre regeringer i regionen, hvis dørtrin konsekvenserne af denne krig vil blive efterladt på? Styrter de fremad og forsøger at “vælge side”? Den Arabiske Liga indkaldte til et hastemøde den 11. oktober, hvor deres udenrigsministre opfordrede til en øjeblikkelig våbenhvile, akut humanitær hjælp og en to-statsløsning. Derudover har der været en strøm af diskussioner mellem statslederne i Tyrkiet, Saudi-Arabien, Algeriet, Iran og Jordan og sandsynligvis mange andre, som alle har opfordret til en nedtrapning af konflikten og hurtige skridt til forhandlinger af hensyn til begge sider. Den russiske udenrigsminister Sergej Lavrov sagde efter et møde i Commonwealth of Independent States i Kirgisistan, at det også er nødvendigt at fokusere på “problemets kerne”.

I modsætning til dette, og fornuft, har USA udstationeret en hangarskibsgruppe i regionen og ser også ud til at have udsendt endnu en marineenhed.

Endnu mere ydmyge var kommentarerne fra den russiske præsident Putin, som identificerede behovet for at have medfølelse med begge sider og anerkende, at den endeløse cyklus af uretfærdigheder aldrig vil løse problemet. I en tale i går ved den Russiske Energi-Uges plenarmøde sagde Putin: “Vi forstår, at bitterheden er enorm på begge sider, men uanset hvor stor den er, bør man gøre alt for at minimere eller reducere tabene blandt civilbefolkningen til nul.... Man kan ikke løse problemet

i sin helhed uden at tage fat på grundlæggende politiske spørgsmål, hvoraf det vigtigste er oprettelsen af en suveræn palæstinensisk stat med hovedstad i Østjerusalem,” sagde han.

Men løsningen ligger på et endnu højere plan. Som Helga Zepp-LaRouche har insisteret på, vil kun en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur på verdensplan, som tager alle nationers interesser i betragtning, kunne løse denne slags konflikter, der strækker sig over flere generationer. Det vil aldrig blive løst inden for en given region eller den nuværende fejlslagne ramme, men kun ved at ændre den faktiske ramme, inden for hvilken problemet eksisterer – i dette tilfælde et døende oligarkisk system, som geopolitiske konflikter i det såkaldte Mellemøsten blot er et udslag af.

I en tale på Central Connecticut State University i 2009 italesatte Lyndon LaRouche problemet i Sydvestasien:

“Se ikke Mellemøsten som noget, der har sin egen historie, men Mellemøsten som noget, der er en del af historiens proces.

“Og ... lad være med at se på den israelsk-arabiske konflikt. Ignorér den ikke, men lad være med at se på den. For konflikten er ikke bestemt af israelerne eller araberne. Den bestemmes af internationale kræfter, som har øje for denne region. Hvordan det? Som et krydsfelt mellem Middelhavet og Det Indiske Ocean, Europas forhold til Asien, Europas forhold til Østafrika og så videre.

“Derfor er det du ser, netop det.”

“Gå nu tilbage og spørg, hvor briterne fik den idé fra – som de gjorde med Sykes-Picot – hvorfra fik de den lyse idé at holde den arabiske befolkning, og det, der blev til den israelske befolkning, i permanent splid med hinanden? At slå hinanden ihjel over land, der ikke var værd at kæmpe om, hvad angår dets kvalitet.

“... Og man sidder der med fortvivlelse, og man siger, vil disse

mennesker bare begå selvmord og uddø? Dræbe hinanden til udryddelse? Hvad er der galt her?

“Jamen, der er nogen, der manipulerer dem. Nogen udnytter og orkestrerer situationen...”

“Vi er derfor nødt til at gå fra at tænke på konflikt mellem nationer og regioner til alternativet til konflikt, ved at finde det der forener os gennem vores fælles formål som uafhængige suveræne nationer, i stedet for at søge en løsning på den konflikt, vi nu har indbyrdes. Det er den eneste chance, vi har. Og når man ser på mulighederne for denne region, ligesom Sydvestasien, så vil den eneste chance ikke opstå inde fra Sydvestasien. Vi vil gøre, og må gøre, hvad vi kan for det område, for at forsøge at stoppe blodsudgydelserne, pinen, for at forhindre krigen. Men det vil ikke lykkes, før vi ændrer historien, ændrer den verden, som denne region er en del af.”

I næste uge begynder Kinas tredje Bælte & Vej Forum for Internationalt Samarbejde, hvor 130 lande vil være repræsenteret for at diskutere økonomisk udvikling på tværs af kontinenter og civilisationer. Det vil være et godt sted at starte for at få verden til at bevæge sig i en anden retning.